

Sally Rigby en Amanda Ashby

De ex-vrouw

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2025

Eén

Heden

‘Goed, tijd om te gaan.’ De agent opende de deur van de cel. Hij was jong. Waarschijnlijk pas vijftientig, gezien de gladde huid en rechte rug. De oudere agenten liepen anders. Alsof het werk hen had afgebroken. Hen harder had gemaakt. Hun een filter had gegeven waarmee ze de wereld bekeken. Maar deze had dat niveau nog niet helemaal bereikt.

Toch stond er een boze blik op zijn gezicht. Alice schrok. Ze was nog steeds niet gewend aan het feit dat mensen haar niet mochten. Ze had tenslotte de eerste vijfenveertig jaar van haar leven niet al te veel drama doorstaan – als je de scheiding niet meetelde. Zelfs toen was ze beleefd geweest. Ze had Cassie nooit laten zien dat ze huilde. Ze had nooit midden in de nacht Mark gebeld om hem te smeken haar terug te nemen.

Omdat ik Alice Hargraves ben. Niet het type om er een drama van te maken.

En toch stond ze hier. Op het punt om voor de rechter te verschijnen en berecht te worden voor een moord die ze niet had gepleegd.

Het klonk zo cliché. De klaagzang van iedereen die ooit was gearresteerd. En misschien zou zij dat ook zo zien, als ze de afgelopen zes maanden niet opgesloten had gezeten in een cel. Geen borgtocht voor haar. Ze zou vluchten, volgens de aanklagers. Ze wilde hun vertellen dat ze altijd moest overgeven op veerboten en niet eens naar Spanje kon vliegen zonder slaappillen te nemen. Maar ze luisterden

dieet zou ze aan niemand aanraden. De agent duwde haar door de beveiliging en in een politiewagen om haar naar de rechtbank van Liverpool te brengen. De rit verliep stilletjes terwijl ze over de M56 scheurden, langs de oliaffinaderijen van Runcorn en terug naar Liverpool zelf.

Ze sloot haar ogen, durfde niet uit het raam te kijken uit angst dat het herinneringen zou oproepen. Pas toen de auto stopte en ze eruit werd getrokken, durfde ze om zich heen te kijken. Haar maag kromp ineen bij de menigte verslaggevers en toeschouwers die haar opwachtten, en ze boog haar hoofd terwijl ze naar binnen werden geleid en door de rechtbank.

Er waren trappen. Alice telde ze terwijl ze liep. Acht, negen, tien.

Haar schoenen tikten tegen het beton, het leer strak en meedogenloos. Alsof ook zij vastbesloten waren om haar op te slokken. De agent die voor haar liep, had een onregelmatige tred. Had hij een ongeluk gehad? Maar die gedachte verdween toen de deur van de rechtbank openging.

Er waren overal mensen, die geroezemoes veroorzaakten dat voortkwam uit een beladen atmosfeer. Maar zodra ze de drempel overstapte, draaiden ze zich allemaal tegelijk om om naar haar te staren.

Alsof zij de bruid was.

Behalve dat ze geen witte jurk droeg, of dat een gloed van geluk haar omringde. Ze was gewoon een vrouw van middelbare leeftijd in een slecht passend pak.

Ze keek de zaal rond op zoek naar het ene gezicht dat ze niet wilde zien. Haar dochter had Alice sinds haar arrestatie niet meer gesproken, en hoewel dat haar de afgelopen zes maanden gebroken en in tranen had achtergelaten, was ze vandaag opgelucht. Geen enkele achttienjarige hoefde dit te zien. Elke kant die ze op keek, staarden vijandige ogen terug. De vijandigheid hing in de zaal, zo dik dat het tegen haar huid drukte als hitte op een zomerdag. God. Ze wankelde, en een andere agent duwde haar in haar rug om te

signaleren dat ze door moest lopen. Met gebogen hoofd schuifelde ze vooruit.

Ze bereikten de bank en de agent knikte dat ze moest gaan zitten, voordat hij zelf naast haar plaatsnam, alsof hij bang was dat ze zou wegrennen. De ironie daarvan ontging haar niet. Zelfs als ze kon rennen, had ze nergens om heen te gaan. Ze had maar één leven gewild, met Mark en Cassie. Maar dat was weg, en hoewel ze ooit had gehoopt dat Mark van gedachten zou veranderen, dat hij en Norah uit elkaar zouden gaan en dat hij weer van haar zou gaan houden, was die hoop nu verdwenen.

Wie Norah Richmond ook had vermoord, had in feite ook Alice gedood.

Dramatisch, dat wist ze. Maar ze had meer dan vijf maanden de tijd gehad om te proberen uit te zoeken wie erachter zat. Waarom iemand haar zou willen framen? Het was een puzzel die zich weigerde op te lossen. Een wirwar van draden die niet uit elkaar te halen waren. Er waren geen antwoorden. Alleen meer vragen. Daarom had ze geaccepteerd wat er ging gebeuren.

Haar advocaat schuifelde wat papieren heen en weer. Cameron Lyle was ongeveer van haar leeftijd en had lichtblauwe ogen, zijn nette pak stak onder zijn zwarte toga uit. Hij draaide zich om en schonk haar een zachte glimlach, maar nederlaag hing als een mantel om zijn schouders. Het was niet zijn schuld. Hij had zijn best gedaan om een zaak op te bouwen, maar hij had de media-aandacht niet kunnen bestrijden die het land had veranderd in een zwerm amateuradvocaten, die allemaal overtuigd waren dat ze de waarheid kenden.

Iemand hoestte, en de atmosfeer in de zaal veranderde, waardoor Alice eindelijk haar blik omhoogbracht. Opnieuw draaiden alle ogen zich naar de achterkant van de rechtbank, alsof het een tenniswedstrijd in Wimbledon was.

‘Iedereen opstaan voor de edelachtbare Heath.’ De sombere stem van de gerechtsdeurwaarder werd gevolgd door de schuifelende voe-

ten van de menigte die opstond.

Alice stond op terwijl de rechter voorbijliep, de zwarte toga achter haar aan slepend. Een vrouw. Cameron zei dat dat misschien een goede zaak was. Maar Alice was er niet zo zeker van. Ze was naar een meisjesschool geweest en had gezien welke schade meisjes elkaar konden aandoen. Daarom had ze erop aangedrongen dat Cassie naar de lokale middelbare school ging.

Rechter Heath wachtte tot iedereen ging zitten voordat ze naar de microfoon toe boog. Die siste voordat ze de jury opriep.

Alice keek toe hoe ze binnenkwamen. Een jonge vrouw, drie mannen van middelbare leeftijd, een paar oudere vrouwen, van wie er één een pittig kapsel had en de ander duidelijk een pruik ophad. Daar kwamen ze. Twaalf in totaal. En één voor één pauzeerden ze om haar aan te kijken terwijl ze plaatsnamen.

Wat zagen ze?

Een nietszeggende moeder van één? Iemand zo onbeduidend dat ze haar nooit zouden opmerken als ze niet in de rechtszaal zat? Of zagen ze al het personage dat de media hadden gecreëerd? Een verbitterde vrouw, gekwetst door haar geliefde en jaloers op de jongere, mooiere rivaal die hun huwelijk had verbroken?

Toen ze eenmaal zaten, riep de rechter de aanklager op om de jury toe te spreken. Hij was minstens één meter tachtig lang, en met zijn zwarte toga en pruik leek hij de hele kamer te vullen.

‘Leden van de jury, ik vertegenwoordig de aanklager in dit proces en mijn geleerde collega, de heer Lyle, voor de verdachte, Alice Hargraves. Ik wil u graag de visie van de aanklager op de zaak uitleggen. Op 16 mei om 22.00 uur werd de politie opgeroepen naar North Road, Grassendale, nadat het lichaam van Norah Richmond was gevonden door haar verloofde, Mark Hargraves. Als onderdeel van het onderzoek had de politie reden om het huis van mevrouw Alice Hargraves te doorzoeken, en tijdens deze huiszoeking vonden zij het moordwapen, een mes. Dit...’

Alice zonk weg in gedachten terwijl hij tegen de jury sprak, ar-

men wijd, als een acteur. Dit ging niet over de wet. Dit was een show. Zij was slechts een burgerslachtoffer. Hij ging maar door. De jury staarde hem aan, als één wezen, alsof ze meegesleept waren door de zware, meeslepende bariton in zijn stem. 'Motief en middel'. Alice kon ze het bijna horen denken. 'Ze had ze allebei. Kijk naar haar. Ze is onmenselijk. Een monster. Ze heeft iemand vermoord omdat ze jaloers was.'

Eindelijk ging hij weer zitten. De kamer was stil, en Alice' keel brandde, alsof alle lucht was weggezogen en alleen een soort dodelijk gas was achtergebleven. Ze verdronk erin, en opnieuw verlangde ze naar de eenzaamheid van de cel met witte muren. Niemand die naar haar staarde. Geen beschuldigingen meer. Alleen rust.

Binnenkort zou het allemaal voorbij zijn, en kon ze wegzakken in haar nieuwe leven, zodat ze de mensen van wie ze het meest hield niet meer kon kwetsen. Want dat was de geheime waarheid. Ze had Norah Richmond misschien niet vermoord, maar ze was schuldig aan andere dingen. Net zo erg. Dit was haar karma.

De rechter wendde zich tot Cameron, en hij stond op. Met een lengte van één meter zesenzeventig leek hij op een kabouter vergeleken met de aanklager. Iemand hoestte, en er klonk geschuifel toen hij zijn mond opende. Het is oké, herinnerde ze zichzelf. Ik heb mijn lot geaccepteerd.

Cameron stamelde zijn openingsverklaring en Alice stond zichzelf eindelijk toe de rechtszaal te bestuderen. Hij was kleiner dan ze had gedacht, maar toch moesten er minstens veertig mensen in gepropt zijn.

In de derde rij zat een meisje met lang, karamelkleurig haar. Alice' hart bonsde, maar toen draaide het meisje zich naar haar toe en onthulde een brede mond en een andere neus. Lang en Romeins. Niet Cassie. Godzijdank. Achterin zag ze de oude man van het einde van de straat, die altijd glimlachte wanneer Alice Hugo uitliet in het park. Nu glimlachte hij niet.

Een deel van Alice verlangde ernaar uit te leggen dat zij ook een

slachtoffer was, maar ze werd er altijd al van beschuldigd een *resting bitch face* te hebben. Ze vermoedde dat elke glimlach die ze schonk angstaanjagend zou zijn.

Ze zuchtte en stond op het punt haar blik af te wenden toen een man in de vijfde rij plotseling zijn hoofd boog om op zijn telefoon te kijken.

Toen zag ze hem.

Recht achter de plek waar het hoofd van de man was geweest. Een bekend gezicht. Haar blik gleed naar beneden voorbij zijn sleutelbeen, en het voelde alsof er ijs door haar lichaam gleed. Daar was het. Een kleine flits van goud, van een hanger die ze overal zou herkennen.

Een gouden cirkel met de figuur van een ram erin. Voor Ram.

Zo'n klein ding, maar zo pijnlijk vertrouwd dat de rust die haar de afgelopen zes maanden had omhuld zich terugtrok en een zee van misselijkheid achterliet. Vlekken flikkerden voor haar ogen en pijn schoot door haar voorhoofd. Ze zou moeten overgeven.

Ze drukte haar nagels diep in het vlees van haar dij. Het zou later blauw worden, maar het stopte tenminste de misselijkheid die omhoog dreigde te komen. Terwijl de pijn afnam, bleven haar gedachten draaien terwijl ze eindelijk alles op een rijtje zette. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? Hoe had ze kunnen missen wat recht voor haar neus lag?

Alle kleine stukjes vielen nu op hun plaats. Als een afbeelding die een extra beeld bevatte, die wachtte om waargenomen te worden. Ze begreep eindelijk alles.

Maar er was geen opluchting nu ze wist wie er achter de dood van Norah zat en voor haar eigen naderende proces. Want nu ze wist wie het was, wist ze ook waaróm hij het gedaan had.

Hij staaarde haar nog steeds recht aan, mond omhooggekruld in een zelfvoldane grijns. Duidelijk verheugd dat Alice eindelijk begreep wat er ging gebeuren. En wanneer ze schuldig werd bevonden – wat ongetwijfeld zou gebeuren – zou ze geen moer kunnen doen

om hem tegen te houden.

Maar ze moest een manier vinden. Want er was niets wat Alice niet voor haar dochter zou doen.

Twée

Zes maanden eerder

Alice depte de kwast op het papier om de blauwe vlek te proberen te herstellen, maar het was te laat, en wat een fijne korenbloem had moeten zijn, leek nu op een bloederige blauwe plek die zich over het papier verspreidde. Ze vloekte en legde de kwast neer. Soms was het beter om gewoon de tegenslag te accepteren en opnieuw te beginnen.

Voorzichtig trok ze het plakband los dat de pagina vastplakte aan de tafel en verfrommelde het vel tot een prop. Wat een verspilling. Vóór de scheiding hoefde ze zich alleen maar zorgen te maken over de regenwouden wanneer ze een fout maakte. Maar nu moest ze zich zelfs zorgen maken over hoe ze de materialen zou betalen. Lawrence, haar agent, had voorgesteld om digitaal te gaan werken. Maar nadat ze had geprobeerd een paar programma's onder de knie te krijgen, was ze al snel weer teruggekeerd naar haar aquarellen en het dure papier.

Aan Lawrence denken deed haar hart bonzen. Na dat laatste rampzalige prentenboek had hij haar gezegd dat ze deze deadline niet kon missen. Meer hoefde hij niet te zeggen. Ondanks de constante verkoop van haar *Meneer Kraai*-serie had ze geen zekerheid dat ze meer werk zou krijgen. Het was haar eigen schuld. Hij waar-schuwde haar al jaren om meer tijd aan sociale media te besteden. Haar volgers te laten groeien, misschien wat boekenfestivals bij te wonen en een onlinecursus aan te bieden. Maar ze had zijn advies

genegeerd. Het was niet alsof ze het geld nodig had.

Niet wanneer ze Mark had.

Ze klemde haar kiezen op elkaar en herhaalde een mantra.

‘Het verleden ligt achter me. Het verleden ligt achter me.’

Haar therapeut zei dat ze haar gedachten moest onderbreken elke keer wanneer ze haar terug probeerden te voeren naar de duisternis van toen Mark haar voor het eerst verliet. Alice wilde hysterisch lachen om het idee dat ze moest vergeten wat er was gebeurd. Ze hoefde alleen maar om zich heen te kijken om eraan herinnerd te worden.

Weg was het afgezonderde edwardiaanse huis in de buitenwijk Grassendale van Liverpool, die een studio op de bovenste verdieping had die het middaglicht ving, en de rustige tuinen waar ze uren had doorgebracht met haar schetsboek. Nu zaten zij en Cassie in een twee-onder-een-kapwoning in Aigburth, omringd door mensen, geluiden en ogen, die hen in de gaten hielden, terwijl Alice probeerde te schilderen in de kleine, omgebouwde zolder die tegelijk te warm en te koud was. Het dakraam liet wat natuurlijk licht binnen, maar er waren geen ramen om uit te kijken, geen manier om te ontsnappen aan de gevangenschap van haar nieuwe leven.

Terwijl een andere vrouw in Alice’ oude huis woonde. Ze had er bezwaar tegen kunnen maken. Haar notaris had gezegd dat het binnen haar rechten viel, maar het huis had toebehoord aan Marks oudtante, en ze kon het niet over haar hart verkrijgen om er aanspraak op te maken. En hij was gul genoeg geweest om haar te helpen met een aanbetaling voor een nieuwe plek. Maar er moesten nog steeds rekeningen betaald worden.

En er was geen geld om ze te betalen.

Een opkomende hitte kroop in haar keel omhoog terwijl de woede die constant in haar borst zat weer probeerde te ontsnappen. Het was als een etterende wond die steeds probeerde haar leven over te nemen. Correctie. Het wás haar leven. Elk wakker moment leek te worden opgeslokt door het feit dat Mark haar had verlaten.